

Skaitymai

Nr. 8 (14)

Augsburgas, 1946 m.

vasario mėn. 23 d.

II metai

Mažraša

JAUNOJI LIETUVA

(Tęsinys)

VII

Suma jau pasibaigė, Vienas po kito
Bažrai pro žmones laukan išsibiro;
Doroms klebonaij befraukė,
Vikaras pamokslą pasakė graudingą,
Sušrynė ne viena širdelė jausminga ...
Bet ponai pamokslų nelaukė.

Nors Juozas bažnyčios apieist neskubėjo,
Taciau iš pamokslų nedaug ką girdėjo:
Kilur jo beskraidė maldis,
Jis žino; dabar pas kleboną pilnai
Svečią susirinko, tur būt, ir jinai!
Ten fraukė į fraukia širdis.

Senąją kleboną aplanko visi;
Tai gerbia į ponai ir vargšai basi;
Visiems atduri jo namai,
Pas į ir į teisinga ateina kas dieną;
Kaip tėvas skaudžiai jis apšaukia ne viena,
Taciau atsleidžia žmąi.

Šiandieną nemaža svečių susirinko;
Pirmiesiems vežėnai jau arklus bekinko,
Aseorius kunigus skaito;
Alyvki be bilieto jiems nevaliai!
Taciau vadininką apieist žalia,
Jei jis nuo deglinės apkalio.

VIII

„Perdaug dievobaimingas žmąsta esit“
Ašlėpė Ruzė, „Štai laukiam visi
Mes žmąstos seniai ... net prailgot“
„Norėjau“, atsakė Rainys, „paklausyti,
Kaip saltos pamokslas; juk, rasit, sakyt
Dažiam prisieis nežilgo.“

Jadvyga į Juozą čia pat pažirėjo,
Kad las net prisieiki širdy panorėjo
Daugiau nesiūkiel niekadus,
Motieus, kurs apėndo lokio nedarė,
Bemaž kone verkė Ruzylę pašarė,
Kad hi nesilaiko mados:

„Dabar, ma, ponelės kiloniskai klostus,
Ir uodegas išpuči kaimiškūs pravos ...
Ne rozės iš dangiško daržol“

„I Dievo malonės ...“ Glinskylė stebėjosi
„Tai ar apšieisi? ... kaip sodžią verpėsis,
Kurios net štuomenis nesivaržo.“

„Na, gražios merginot! Oana jaunikičius
Iš kelio klaidinil! Sentai į Sokaičius
Žiūrėdami žveglia arkliot“
Namo juos beragėdams, Glinskis susako:
Skilyys, ma, išalkęs imi grobus susako,
Ir kurkė po pilvą pypliui.

Nors davė klebonas stiklė žmąsti,
Der lai tik gavai įkyriau pasigesti
Zoborėzių ir laimėi!
„Oana jau, besoti ...“ į Glinskienė mokė:
„Nors karlį bent laukis su pasaka lokiai
Net gėda kaimiečių žmonių.“

IX

Nors Ruzė Motiejus gana įkyro,
Taciau, kad į kelį jai ruošis padėto,
Prilaptiodamas mandogiai,
Mergaitė širdelė mąklia atsleidido,
Skruostai net ulkoito ant apskrito veido,
Ir akys nuvilo smagiai.

Ižmirto žada, kas jai žiaunil sapnavos,
Ir taip su Motiejum metiai žnekučiavos,
Kad rudes — ir tam nusibos,
Jadvygoi ir Juozui vieniems pasilėkus,
Akims jų nelyčia bažni susilėkus,
Iš karlo pritrško kelbos.

Pritrško iš karlo kelbos ir drąsot
Tarp merkis iš karlo žmogus nuo šviesos,
Kad trykėla liesiog spindulitai;
Bet akys daugiau, nekaip žodžiai, atdengio:
Oliau jos į širdį nedrąsąj nutengio,
Ne kaip iškalbėgi pirėniti.